

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 174.053 van 22 augustus 2007
in de zaak A. 134.445/XIV-14.316.

In zake :   XXX,
                  wonende te 3000 LEUVEN,
                  Drinkwaterstraat 7.

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 28 september 1976 en van XXX nationaliteit, op 21 maart 2003 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij aangetekend verstuurd op 3 maart 2003;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VERCRUYSEN, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 24 mei 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 juni 2007 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad Ch. BAMPS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, die in persoon verschijnt en van haar Advocaat A. NAVASARTIAN, en van Attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 24 oktober 2000 en verklaart zich vluchteling op 25 oktober 2000.

1.2. Op 6 december 2000 neemt de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 februari 2003 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd:

"A. Vluchtrelaas

U, een XXX staatsburger van G-origine verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in XXX omwille van uw origine. Op 26/07/1379 (XXX tijdrekening; stemt overeen met 18/10/2000 Europese tijdrekening) verliet u XXX. Op 24/10/2000 kwam u in België aan waar u de volgende dag asiel hebt aangevraagd.

Volgens de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal droeg u, om uw etnische origine aan te tonen en om de politieke boodschap van de G tegen het regime uit te dragen, een andere, opvallende klederdracht. In het verleden werden de eigendommen van de G, alsook van uw familie in beslag genomen door het regime. Ook op het vlak van (hoger) onderwijs zijn er geen voorzieningen voor uw volk. Op 20/07/1379 (12/10/2000) liep u met uw neef S over straat. U droeg een hoed die u G zijn aantoonde. Op een bepaald moment kruiste u drie jongens (P). Ze begonnen jullie te vernederen en jullie zijn beginnen vechten.

Twee mannen van de N (reguliere politie) kwamen erbij en de drie P zeiden dat jullie hen aanvielen. De politie gebruikte geweld en gaven u niet de kans om u te verdedigen. U hebt de politiemannen geslagen en zo de kans gekregen om te vluchten. U bent vertrokken naar A, een andere neef van u. Hij is bij u thuis de situatie gaan overzien en bij zijn terugkomst wist hij u te vertellen dat de politie was langs geweest en dat ze uw ouders hadden geslagen. U besloot het land te verlaten. Uit contact met uw ouders vanuit België weet u dat de politie nog steeds op zoek is naar u. Uw ouders hebben 2 convocaties ontvangen. U vermoedt dat uw neef S nog steeds in de gevangenis zit.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat G's momenteel een goede relatie hebben met het regime en dat haar leden dan ook geen gevaar lopen op vervolging omwille van hun afkomst.

Bovendien kende u nooit eerder problemen met de XXX autoriteiten, zo werd u nooit eerder gearresteerd noch veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Bovendien waren uw politieke activiteiten eerder beperkt, u toonde uw oppositie

enkel aan door u anders te kleden, u werd nooit omwille van uw politieke activiteiten, noch omwille van uw etnie vervolgd. U raakte in de problemen met de autoriteiten omdat u in een gevecht verzeild raakte met drie andere jongens. U bent gevlucht zonder de normale rechtsgang te doorlopen. Niets wijst er echter op dat u in de afhandeling van uw zaak onrechtvaardig behandeld zou worden door de XXX autoriteiten en een oneerlijk proces zou krijgen. Gezien dit een éénmalig incident was en u nooit eerder problemen kende zijn er onvoldoende elementen die wijzen op een systematische en gegronde vrees voor vervolging.

Wat betreft de andere problemen die u inroept, namelijk de inbeslagname van gronden van de G door het regime in het verleden en de afwezige voorzieningen in het onderwijs, vallen onder de noemer discriminatie en zijn bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. Uw boekje van burgerlijke stand, de kopies van boekje van burgerlijke stand van uw moeder, vader en zus, en het attest die uw etnische origine aantoont bevatten enkel persoonsgegevens waaraan niet wordt getwijfeld. Uw boekje voor veehouders en uw boekje van vaccins voor dieren toont enkel aan dat uw familie actief was in de veehandel en nomaden waren.

De foto toont enkel aan dat u G bent en een andere klederdracht had. De twee convocaties die u voorlegt tonen aan dat u zich moet aanbieden omwille van een klacht tegen u, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande motivering.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

Behoudens een andere beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde dient u binnen de 5 dag(en), ingaand op de datum van de kennisgeving van deze beslissing het grondgebied te verlaten (Koninklijk Besluit van 19/05/1993: artikel 17, par. 2, al.2.)”.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur nl. het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Bestuursbeslissingen moeten in feite en in rechte gemotiveerd zijn. De motivering moet rekening houden met alle elementen van het dossier. De beslissing moet redelijk zijn.

a. Verwerende partij stelt enerzijds dat de G-minderheid een goede relatie heeft met het regime van XXX (blz. 1 §3) en anderzijds plaats zij de aangehaalde problemen van de verzoeker onder de noemer discriminatie, zonder ze weerlegd te hebben. Dit is een tegenstrijdige motivering. Ofwel heeft de G minderheid een goede relatie met het regime, ofwel worden zij gediscrimineerd.

b. Het niet beschermen van de verzoeker en zijn familielid na het incident met de drie P, het geslagen worden door de politie en de convocatie van de verzoeker achteraf bij de rechtsbank, betekenen een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Het feit dat het om een éénmalig incident gaat, betekent geen beletsel voor de toepassing van de criteria van de conventie. De zogezegde vereiste van “systematische vervolging” is in tegenstrijd met de bewoordingen van artikel 1 A van de Conventie van Genève.

c. De stelling van het CGVS dat verzoeker de rechtsgang in XXX moest afwachten, is zeer eigenaardig en onredelijk in het licht van de feitelijke gegevens van het asielrelaas. Verzoeker, die door de ordediensten op straat geslagen en mishandeld werd, kon helemaal geen vertrouwen hebben in de justitie van XXX, waarin dezelfde politie tegen hem getuigt. Het wantrouwen van de verzoeker in het rechtssysteem is aldus gerechtvaardigd. Bovendien zit de neef van verzoeker nog altijd in de gevangenis, hetgeen aantoonde dat hij geen gelijkheidsbeginsel heeft gekregen van de rechtbank, zoals op een naïeve manier door het CGVS werd gesuggereerd.

d. De argumentatie van de verweerder dat er hier enkel sprake is van discriminatie en dat de aangehaalde elementen bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging, is vaag en dubbelzinnig. Ofwel meent de verweerde dat discriminatie niet als een gegronde vrees voor vervolging wordt beschouwd, ofwel meent hij dat de ondergane discriminaties niet zwaarwichtig genoeg zijn.

In beide gevallen is de argumentatie niet correct. Discriminatie kan wel degelijk beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging, indien deze systematisch gebeurt en hierbij de keuze en de mogelijkheden van de vluchteling ernstig worden beperkt voor een behoorlijk onderwijs, arbeidsuitoefening, uitoefening van zijn/haar religie, kortom voor het ontplooiën van een persoon op sociaal, economisch of moreel vlak.”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord het volgende stelt:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur namelijk het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1. Eerst en vooral merkt verweerder op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering dewelke wordt gevormd door de diverse onderdelen.

Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die verweerder hebben doen besluiten tot de onontvankelijkheid van verzoekers asielaanvraag. Nu blijkt dat de verklaringen van verzoeker duidelijk niet overeenkomen met de informatie beschikbaar op het CGVS in verband met B, en nu blijkt dat de verklaringen die de geloofwaardigheid ondermijnen bovendien terug te vinden zijn in de gerhoorverslagen, moet gesteld worden dat de Commissaris-generaal terecht tot de conclusie kwam dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is.

2.2. Verweerder wenst aangaande de algemene motiveringsverplichting, vervat in de Wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

2.3. In verband met het zorgvuldigheidsbeginsel wenst verweerder op te werpen dat het desbetreffende beginsel hem oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden geconvoceerd voor een interview op het CGVS. Tijdens het interview kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, konden ze (nieuwe en/of aanvullende) stukken neerleggen en zich laten bij-staan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die hun taal machtig is. Dat niet zorgvuldig zou zijn tewerk gegaan kan niet worden weerhouden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

2.4. Verzoekers argumentatie valt uiteen in vier onderdelen

a/ Verzoeker stelt dat de argumentatie van de Commissaris - generaal, dat enerzijds de G-minderheid een goede relatie onderhoudt met het regime van XXX, en dat anderzijds de aangehaalde problemen onder de noemer van discriminatie vallen, tegenstrijdig is. Verzoeker meent dat er ofwel een goede relatie ofwel discriminatie is.

Verwerende partij antwoordt dat beide verklaringen elkaar niet tegenspreken. De goede relatie tussen het XXX regime en de G-minderheid impliceert dat er geen sprake is van vervolging jegens deze bevolkingsgroep door het XXX regime, hetgeen letterlijk wordt vermeld in de bestreden beslissing : "[...] dat uit informatie waarover het Commissariaat - generaal beschikt, en waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat G's momenteel een goede relatie hebben met het regime en dat haar leden dan ook geen gevaar lopen op vervolging omwille van hun afkomst' (Cedoca vraag IR2002 - 014w). Hiermee wordt een uitspraak gedaan over de al dan niet te koesteren vrees voor vervolging vanwege verzoekers afkomst.

Wat betreft het motief in de beslissing dat de inbeslagname van gronden door het regime in het verleden en de afwezige voorzieningen in het onderwijs

onder de noemer discriminatie vallen en bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig zijn, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op grond van zijn in de Vreemdelingenwet toegekende appreciatiebevoegdheid heeft geoordeeld dat de aangehaalde problemen wijzen op discriminatie die echter te weinig ernstig is om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen spreken. Verzoeker brengt geen elementen aan die deze stelling weerleggen.

b/ Verzoeker stelt dat het niet beschermen van verzoeker en zijn familielid na het incident met de drie P, het geslagen worden door de politie en de convocatie van de verzoeker achteraf bij de rechtbank, wel degelijk wijst op een vervolging in de zin van de Conventie van Genève want de vereiste van het systematisch zijn van de vervolging zou tegenstrijdig met artikel 1A van de Conventie van Genève.

Betreffende de vereiste van systematische vervolging antwoordt verweerder dat, aangezien de Conventie in de definitie van wat onder vervolging dient te worden begrepen, deze op een wijze moet worden geïnterpreteerd die met het verdrag te verzoenen is. Het is zo dat het systematische karakter van de vervolging, hoewel geen *conditio sine qua non*, één van de criteria is om over de gegrondheid van de vrees te oordelen. Bij gebrek aan systematiciteit kan enkel tot de gegrondheid van de vrees worden besloten als de zwaarwichtigheid van de vervolgingsfeiten dit verantwoorden. In casu is dit niet het geval.

c/ Verzoeker betwist het argument van de Commissaris-generaal als zou hij de rechtsgang in XXX hebben moeten afwachten. Verweerder stelt dat dit onmogelijk was, gezien hij door de gebeurtenissen geen vertrouwen kon stellen in het rechtssysteem.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de rechtsgang niet kon afwachten. Het incident met de drie jongens zou plaatsgevonden hebben omwille van verzoekers afkomst, wat verzoeker echter niet kan concreet aantoont. Een duidelijke verklaring omtrent het optreden van de politie ontbreekt in verzoekers verklaringen. Bovendien blijkt nergens uit zijn relaas dat de overheid reeds bij de confrontatie gewag maakte van verzoekers afkomst, dat het daarom zou zijn dat hij werd geslagen en zou worden opgepakt. Tenslotte toont verzoeker niet aan waarom hij niet op bescherming van de XXX autoriteiten zou kunnen rekenen, de informatie van het Commissariaat - generaal in ogenschouw nemend (Cedoca vraag IR2002-014w). Zelfs indien de lokale agenten zich misdroegen, dan nog kon verzoeker zich tot hogere instanties wenden. Zelfs indien verzoekers neef zou vervolgd worden impliceert dit niet dat verzoeker zelf het slachtoffer zou worden van vervolging. Het argument blijft gehandhaafd.

d/ Verweerder werpt op dat discriminatie, indien systematisch, wel degelijk kan beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt dat verweerder in deze de Conventie van Genève niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Verweerder merkt op dat verzoeker geen enkele rechtsbron aanhaalt ter staving van zijn bewering. Het vereiste criterium is "een gegronde vrees voor vervolging". Bij de beoordeling van de gegrondheid van deze vrees, die ook subjectieve elementen kan bevatten, is het niet alleen redelijk maar zelfs wenselijk dat de Commissaris-generaal deze objectieve gegevens toetst. De door verzoeker voorgelegde argumenten, namelijk het onteigenen van gronden en het ontbreken van onderwijs, zijn onvoldoende zwaarwichtig om te voldoen aan de criteria voor vervolging omschreven in de Conventie van Genève. Bovendien zijn geen van beide aanleiding geweest tot

verzoekers vlucht, noch tot enige problemen met zijn autoriteiten, wat de kennelijke ongegrondheid van de argumenten enkel doet toenemen.

Het middel is niet gegrond.”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het volgende stelt:

“Wat het punt 2.1 betreft van de memorie van antwoord

Verzoeker ziet niet goed in waarom hij enige kennis moet hebben van B. De Commissaris kan niet stellen dat de verklaringen van verzoeker niet overeenstemmen met de informatie die beschikbaar zijn op het CGVS in verband met B.

Wat het punt 2.4 betreft

Ongeacht de handige manoeuvres van de verwerende partij, moet gesteld worden dat de verklaringen “goede betrekkingen met het regime te hebben” versus “discriminatie door het regime” voor één en dezelfde etnische groep, tegenstrijdige motiveringen zijn. Hoe kan een regime in hemels naam goede betrekkingen hebben met een ethnische minderheid en deze tegelijkertijd discrimineren?

Wat het punt c betref

a. het CGVS miskent de algemeen gekende feiten dat het juridisch apparaat volledig in de handen is van de fundamentalisten, zodat een eerlijke rechtsgang voor een etnische minderheid per definitie uitgesloten is.

b. de argumentatie “Een duidelijke verklaring omtrent het optreden van de politie ontbreekt in verzoekers verklaringen” wijst naar een effectieve daad van vervolging en geen vrees voor vervolging in de zin van Conventie van Genève.

Wat het punt d betreft

Verzoeker betreurt de stelling van het CGVS dat eraan twijfelt dat de systematische discriminatie als een element van gegronde vrees voor vervolging dient beschouwd te worden. Enkel om de verweerder tevreden ten stellen, verwijst verzoeker al rechtsbron naar “Vluchtelingen, een overzicht, D. Vanheule, Mys & Breesch, 1998, p. 38 n° 83,” waarin wordt gesteld:

“Discriminatie zal op zichzelf niet worden beschouwd als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Enkel indien deze discriminatie leidt tot een ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden, de vrije studiekeuze, de mogelijkheid tot godsdienstbeleving en de toekomstperspectieven op het vlak van een geschikte beroepsuitoefening, en de asielzoeker in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid is gedrongen, zal er sprake zijn van vervolging.”;

2.4. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft, dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van het dringend beroep in de plaats te stellen van die

van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat in de motivering van de bestreden beslissing het volgende staat vermeld: "Wat betreft de andere problemen (...) vallen onder de noemer discriminatie en zijn bijgevolg onvoldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als een vrees voor vervolging"; dat deze motivering noodzakelijkerwijs impliceert dat discriminatie in se onvoldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als gegronde vrees voor vervolging; dat echter discriminatie in uitzonderlijke omstandigheden gelijkgesteld kan worden aan een vervolging, namelijk indien de discriminerende maatregelen gevolgen hebben die ernstige schade toebrengen aan de betrokken persoon, bijvoorbeeld ernstige beperkingen om een beroep uit te oefenen, om zijn godsdienst te belijden of om toegang te hebben tot onderwijsinstellingen die normaal voor iedereen openstaan; dat indien de discriminerende maatregelen op zichzelf niet ernstig zijn, zij niettemin tot gevolg kunnen hebben dat de betrokkene met reden vreest voor vervolging indien ze bij hem een gevoel van vrees en onveiligheid opwekken met betrekking tot zijn eigen lot; dat de vraag of deze discriminerende maatregelen op zichzelf gelijkgesteld dienen te worden met een vervolging in de zin van het *Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie)* slechts kan worden beantwoord in het licht van alle omstandigheden van de situatie; dat echter discriminatie ook dermate zware gevolgen kan hebben dat ze een gegronde vrees voor vervolging kan rechtvaardigen; dat in casu de Commissaris-generaal heeft nagelaten om in zijn motivering uiteen te zetten waarom de aangevoerde problemen

in concreto niet zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen; dat de Commissaris-generaal zich louter beperkt tot de conclusie dat ze onder de noemer discriminatie vallen en daarom niet zwaarwichtig genoeg zijn; dat, gelet op het feit dat de verzoekende partij ter ondersteuning van de gegrondheid van haar vrees aanvoert dat zij niet rechtvaardig zal worden behandeld door het XXX gerecht, het voorgaande tot gevolg heeft dat eveneens de motieven hieromtrent ondermijnd worden; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de bestreden beslissing niet steunt op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn; dat de verzoekende partij er wel degelijk in slaagt aan te tonen dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het enig middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2003 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare
terechtzitting, op tweeëntwintig augustus tweeduizend en zeven, door :

Mevr. Ch. BAMPS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

Mevr. A. DE SMET,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE SMET.

Ch. BAMPS.